

El Açtığı Şairin Sadece Rabbi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Aralık 2020

Yıldızlı bir yolun hünkârıydı aşk ve sözcüklere rest çeken sessizlik iken aşkın kâbusu belki de nazenin yüreğin feryadıydı kurşun kadar ağır geçmek bilmeyen zamanda açan zambaklar gibi sadece aşkın bekasına odaklı bir rötüşta hâsıl olan bir gülüşe meyleden sessizliğin o vakur ç/ağrısı ve düş bulutlarına kondu şiire ve b/ağrı açık bir resme meyletti aslında bir kâbusun ötesinde idi yaşadıkları ve elemin seyrinde seğirdi gözleri bilinmez in ta ki geceye rest çekip de kaparken kapısını aşka ve hülyalara belki de o sarkıtta saklıydı şair ve gizem en çok da yalnızlık doğasında saklı ve şair yalnızlığına âşık bir kebir gibi kibirli acılarını yükledi ve çıktı bilinmeze doğru sesinden gitmeyen hüzne biat bir şiir oldu ve uçtu s/onsuzluğa...

Bir gülücük bahşetti evren
Sevdalı bir semazene âşıkta ne de olsa gizem
Aşkın türküsüydü yoldaş şaire
Şairdi yoldaş kaleme
Kalemse kimsesizliğin kalesinde saklı
Bir vaveyla günbegün büyüyen
Bilinmez in seyrinde
Bir kalender meşrep ki
Hükmettiği kaderin
Ses etmeden yüklediği bunca hasretin
Aslında doğasında saklıydı kalem ve şair
Doğasında saklıydı bilinmez in ve yalnızlığın.

Bir öyküyse neşreden
Öykündüğü aslında hiçlikti şairin.
Gölgesinden dahi haz etmeyen
Nice kimlik
Nice kindar ve beylik söylem
Oysaki aşk ve sevgi olmalıydı
İnsanlığın mahlası
O hıçkırık ki sadece Rabbin duyduğu
Ve devasa bir sağduyu saklı iken
Şairin ruhunda raks eden
Nice gölge şiarı ömrün
Nice eda elbet külfeti şairin
Nice nida uzağında

Nice riya yüreğın yongası solarken günbegün

Hala ne istiyordu evren?
Kıt kanaat sevenlerden olmadan
Nazi niyazı da tükenmeden
Esmer renkli ekmek aşkın ve rahmetin kendisi
Beyaz teninde göğün
Kanat açtığı ufka yenik düşen bilinmez
Hem bilindik ne kaldıydı da?
Şairin özlemi sadece huzurun kat izine
Serilmek ve dokunmak rivayetin de
Ta kendisi iken mutluluk
Bir feryadın da tükenişi iken
Elbet ufukta saklı onca umut
Yoksa fıtratı mıydı gizemin kendisi?

El açan bir beşer olmadan geçmişken hayatı
El açtığı sadece Rabbi
Tanıklığında meleklerin
Kusursuz addedilen bir sevda masalı elbet
Evrenin bahşettiği
Bir ikram ki
Günbegün büyüyen bir hüzün kadar derbeder
İklimde saklı coşku ve ruhu
İkilem yüklü tabiatın rükû
Ettiği sabrı
Elbet şükür odaklı bir gizem.

Bir tevafuk ki
Reddi güç kabulü güç bunca duygu
Fırar ederken şairin yüzünden
Düşen bin parça
Olsa da ruhun niyazı
Saklı tuttuğu elem
İnhisarında ömrün
Kayıtlara geçmeliydi
Bunca fırası utku
Bir haşmetli girdap ki raks eden
Nazenin bir güfte ki

Notaları cezbeden...

Hünkârın hükümrânlığında
Boyutsuzluğun aşkı ki
İnkârında özlemin
Gözlerine dolan yaş
Gözlerine doğan gibi
Yine de gece ve şiir idi sırdaşı
Sefîl şairin öykündüğü aslında
Huzura dönük yüzü ömrün
Vedasına az kala şiirin
Dilediği kadar sevmekle iştiğal
Evrenin verdiği ilk ve son hüküm.